

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1602/24
18.9.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јелене Стојилковић, председника већа, Марије Бошковић и Татјане Лемајић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Љубомир Новаковић из Београда, улица Ђаковачка бр. 6, против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Зоран Браковић, адвокат из Сопота, улица Космајски трг бр. 15, ради утврђења права својине, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Основног суда у Младеновцу П 772/22 од 06.12.2023. године, у седници већа одржаној дана 18.9.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Младеновцу П 772/22 од 06.12.2023. године.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и утврђено да је тужилца на основу одржаја стакла право својине на делу парцеле бр. ... КО ..., Општина ..., воћњак III класе, потес старе куће, у укупној површини од 0,01,40 ха, и то у њеном североисточном делу који се налази дужином према парцели бр. ... КО ..., Општина ..., што представља део од 140/1441 укупне површине парцеле бр. ... КО ..., и то у мерама и границама ближе означеним у ставу првом изреке побијане пресуде, што је тужени дужан признати и трпети упис права својине тужиље на означеном делу непокретности у јавном регистру непокретности. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужилци исплати трошкове парничног поступка у износу од 27.600,00 динара.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено изјавио тужени, побијајући је због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног

чињеничног стања, погрешне примене материјално права и одлуке о трошковима поступка.

Испитујући правилност побијане пресуде, у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11, са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба туженог неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка прописане чланом 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности. Супротно жалбеним наводима туженог, побијана пресуда није захваћена ни битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку, јер је изрека јасна и непротивречна сама себи и разлозима пресуде, а у пресуди је дато довољно јасних и непротивречних разлога о битним чињеницама на којима је одлука заснована, тако да пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је искључиви власник парцеле бр. ...КО ..., а тужила је искључиви власник парцеле бр. ... КО ... Према налазу и мишљењу вештака геометра, парцеле бр. ... и бр. ... КО ... су граничне парцеле и у корист парцеле бр. ..., која је у власништву тужиле, извршено је заузеће парцеле бр. ..., чији је власник тужени, у укупној површини од 0,01,40 ха, у мерама и границама ближе наведеним у датом налазу и мишљењу. Између предметних катастарских парцела отац и мајка тужиле су поставили 1983. године бетонску ограду са металним стубовима и жицом, та ограда је постављена на истом месту где се налазила дрвена ограда коју је раније поставио отац туженог, чак и дубље у парцелу тужиле. Тужени није имао примедбу на постављање бетонске ограде, јер нису знали где је тачно катастарска међа, а ранија дрвена ограда коју је поставио отац туженог постављена је као међа која је одређивана вренгијама. Тужени је 2022. године утврдио да је заузета његова парцела бр. ..., када је покренуо поступак за обезбеђење доказа.

Полазећи од овако потпуно и правилно утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је, применом одредбе члана 28 став 4 Закона о основама својинскоправних односа, оценио да је тужила лично и преко својих правних претходника савесни држалац дела парцеле бр. ... преко 20 година, с обзиром да су правни претходници тужиле предметну бетонску ограду поставили на истом месту, чак и дубље у своју парцелу, где се претходно налазила дрвена ограда – тараба, коју је поставио отац туженог. Даље, првостепени суд је закључио да је тужила, као и њени правни претходници, савесни држалац дела парцеле туженог бр. ..., јер су бетонску ограду на исто место поставили оправдано верујући да се ту налази катастарска међа, а тужени, ни правни претходник туженог, нису стављали примедбе када је постављена бетонска ограда, што је учињено 1983. године, и то на месту где је претходно била дрвена ограда, док је тужени први пут сазнао за заузеће 2022. године.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд, применом материјалног права, одлучио као у изреци побијане пресуде, а разлоге које је дао првостепени суд за доношење поменуте одлуке прихвата и овај суд као

правилне и на закону засноване.

Неосновани су жалбени наводи туженог, којима се оспорава утврђено чињенично стање, преваходно у погледу утврђене чињенице да је тужила била савесна приликом стицања дела предметне парцеле. Наиме, сходно члану 8 ЗПП, суд одлучује по свом уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно, свих доказа као целине и на основу резултата целокупног поступка, те одлучује које ће чињенице да узме као доказане, док је чланом 231 став 1 и 2 ЗПП прописано да ако суд на основу изведених доказа не може са сигурношћу да утврди неку чињеницу, о постојању чињенице примениће правило о терету доказивања, те да странка која тврди да има неко право, сноси терет доказивања чињенице која је битна за настанак или остварење права. У конкретном случају, првостепени суд је чињеницу да је тужила, као и њени правни претходници, била савесна у стицању дела предметне парцеле утврдио на основу исказа тужиле, туженог и саслушаних сведока, као и на основу резултата целокупног поступка из свих изведених доказа, те је првостепени суд јасно образложио своју одлуку, налазећи да су искази тужиле, туженог и сведока били јасни, убедљиви и у потпуној међусобној сагласности, те је правилно извео закључак да је тужила лично и преко својих правних претходника савестан држалац дела парцеле туженог бр. ... у мерама и границама и у површини утврђеној налазом и мишљењем судског вештака геометра, а за своју одлуку је дао потпуне и јасне разлоге.

Државина потребна за стицање права својине одржајем (и редовним и ванредним) мора бити савесна. Држалац мора бити савестан за све време трајања одржаја, а савесност се претпоставља, тако да држалац није дужан да доказује да је савестан, већ несавесност доказује онај ко се на њу позива. Одредбом члана 72 став 2 Закона о основама својинскоправних односа прописано је да савесна државина постоји ако држалац не зна или не може знати да ствар коју држи није његова. Савестан је онај држалац непокретности који оправдано верује да је њен власник, јер сматра да постоји законити основ за стицање својине на непокретности, односно онај држалац који није знао, нити је према околностима случаја могао знати да непокретност коју држи није његова, при чему није имао разлога да сумња у постојање свог права уколико није узнемираван у државини.

Правилно је првостепени суд оценио да је државина тужиле и њених правних претходника савесна, с обзиром да законска претпоставка савесности држаоца, установљена одредбом члана 72 став 3 Закона о основама својинскоправних односа, није оборена, с обзиром да је предметна бетонска ограда између катастарских парцела тужиле и туженог постављена 1983. године од стране мајке и оца тужиле на месту на коме се налазила дрвена ограда коју је претходно поставио отац туженог, што произлази из самог исказа туженог, а чему се тужени и његов отац нису противили, нити имали примедбе до 2022. године, када је тужени извео геометра и сазнао за заузеће дела своје парцеле.

Са свега наведеног, неосновани су жалбени наводи туженог да је тужила знала и морала знати да је делом заузела парцелу туженог, као и наводи да су правни претходници тужиле то знали, те да је правни претходник тужиле ВВ одредио међу вренгијом и подигао ограду, која је потом од стране оца тужиле замењена жичаном без

изласка геометра, без сагласности туженог, на шта је тужени уредно упозоравао, јер су овакви жалбени наводи туженог неосновани и у супротности са доказима изведеним у току првостепеног поступка, те и са исказом самог туженог.

Такође, неосновани су жалбени наводи туженог да је од момента куповине парцеле настао неспоразум око међе, што је, такође, у супротности са исказом самог туженог датог у току првостепеног поступка.

Потврђена је и одлука о трошковима поступка, јер је иста донета правилном применом одредби члана 153 и 154 ЗПП и у складу са Таксеном тарифом из Закона о судским таксама.

Из наведених разлога, на основу члана 390 и 401 тачка 2 ЗПП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

**Председник већа-судија
Јелена Стојилковић с.р**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић